

[Ministeren for skatte og afgifter]

vi kunne finde nogle helt tilfredsstillende løsninger på de skattetækningsituationer, der kunne opstå, hvis man afskaffede den, men vi er villige til at fortsætte denne diskussion under behandlingen i udvalget og er meget indstillede på, at hvis det kan lade sig gøre at finde løsninger, så bør de også findes i denne omgang.

Hr. Arne Bjerregaards indlæg var jeg næsten lige så skuffet over, som hr. Arne Bjerregaard var skuffet over regeringen ved denne lejlighed. Jeg var ikke klar over, at et forslag af denne karakter, som regeringen i hvert fald igennem ganske mange måneder også offentligt har sagt at man omgikkedes med planer om at fremkomme med, fra hr. Arne Bjerregaard ville blive opfattet som nærmest en krigserklæring. Jeg havde lidt svært ved at forstå, hvori det virkelig grove – efter hr. Arne Bjerregaards opfattelse – i udformningen af forslaget lå i forhold til det, der blev karakteriseret som ægtefællernes frie valg af arbejdsfordeling. Realiteten er jo, at ved at beholde de elementer af sambeskatning, der er tilbage – ved at bevare overførslen af personfradrag, ved at bevare overførslen af underskud – sker der ikke nogen indgreb, der i sig selv betyder en skatteforhøjelse for familier, hvor det kun er den ene, der er ude på arbejdsmarkedet.

Jeg forstår godt, at hr. Arne Bjerregaard hellere vil have gennemført sit eget forslag. Det tror jeg bare ikke der er så frygtelig mange andre partier i folketinget der er villige til at drage de fulde konsekvenser af.

Det er rigtigt, at på de samarbejdende, erhvervsdrivende ægtefællers område er splittingsystemet i realiteten halvvejs indført, og det kan godt være, at det er praktisk at gå videre ad den vej på det område, men jeg tror ikke, hr. Arne Bjerregaard får så frygtelig megen forståelse for det synspunkt, at den højtlønnede lønmodtager i 400.000 kroners klassen med den hjemmearbejdende hustru skulle have lov til at dele sin indtægt i to portioner à 200.000 kr., når skatten skal beregnes. Den afgørende forskel os imellem er vel, at jeg har svært ved at se, hvad det er for nogle forringelser i forhold til familien med én på arbejdsmarkedet, som gennemføres, hvis man gennemførte dette forslag. Men det kan vi måske under den videre diskussion, også i udvalget, få opklaret.

Med hensyn til diskussionen – som flere deltog i – om, hvilken belastning man kunne påføre samfundet ved at have børn i institutioner, vil jeg kun gøre den bemærkning af egen erfaring, at der er jo grænser for, hvor mange år man har lyst til at have børn i vuggestue.

Hr. Hagen Hagensen rejste til allersidst et enkelt problem, som jeg godt forstår logikken i at rejse, og som jeg også selv har haft problemer med logikken i. Det drejer sig om det forslag, der nu er fremsat om de løbende ydelser, hvor man kan sige, at der bevarer man et fradrag med en maksimumsgrænse, der er fælles for ægtefællerne. Det ville i øvrigt vistnok være det eneste punkt i skattelovgivningen, hvor man bevarer en sådan fradragskonstruktion, hvis man gennemfører de ændringer for forsikringsfradraget og gavefradraget, som er foreslået i regeringens lovforslag. Baggrunden er den, at vi for betalinger af løbende ydelser til udlandet så sent som i sommer lavede den konstruktion, og at vi i forhold til de mennesker, der er omfattet af den, ville lave yderligere kraftige forskydninger, hvis vi – i hvert fald uden provenutab – skulle overføre en fuldstændig særskilt beskatningsmodel på det fradrag. Det er den egentlige, praktiske baggrund for, at det er foreslået på den måde. I øvrigt mener jeg også, man kan begrunde det med, at det er et fradrag, som i hvert fald ikke efter min opfattelse skal være et meget permanent og realsikret indslag i dansk skattelovgivning. Man var nødt til at bevare noget overgangsvis af hensyn til dem, der havde indgået nogle kontrakter tilbage i tiden.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg tror såmænd nok, ministeren ved, hvad jeg er utilfreds med. Jeg sagde, at der var væsentlige dele, som vi var enige i, men jeg sagde også, at der i forslaget var noget, som diskriminerede den hjemmearbejdende. Det kan ministeren jo udmærket se i 3.000 kr.-fradraget og gavefradraget efter § 8 A. Her nedsætter man det beløb, som den familie, hvor den ene er hjemmearbejdende, kan fratække. Det, som jeg havde forventet ministeren ville gøre, var, at man ligestillede de udearbejdende og de hjemmearbejdende med hensyn til dette fradrag, således at der var